

Land, hvor de ønske det. Og heller ikke tror jeg, at man kan definere Aalegaard på den Maade, som det er sket i Endringsforslaget Nr. 15, hvor det siges: „Som fritstaaende anses alle Aaleruser, der ikke ere forbundne med Aalegaard på en saadan Maade, at de kunne røgtes fra en over disse fra Land førende Bro uden Brug af Fartøj.“ Seg ved godt, at den ærede Ordfører har fundet ud, at denne Definition skal være rigtig — det kunne vi læse os til i Betænkningen, men jeg tør ikke på dette Omraade følge Ordføreren. Jeg har lige saa lidt som det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds (Dusen) set mig i Stand til at kunne følge med de videnskabelig-juridiske Betragtninger, som Betænkningen indeholder. Jeg har ikke haft saa megen Tid til overs, som det nødvendigvis vilde kræve at komme fuldstændig med på dette Omraade; men saa langt er jeg i alt Fald kommen, at jeg tror, at det på ingen Maade gaar an at præcisere ved det Par Linier, hvad der er en Aalegaard og hvad ikke. Jeg stønner ikke rettere, end at det, Mindretallet foreslaar med Hensyn til Aalegaardsspørgsmaalet, altsaa i Endringsforslaget til § 6, er, som det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds udtalte, det mest fristående, der endnu nogen Sinde har været fremme i Rigsdagen. Det er vistnok et saa stort Fremstridt, at jeg vil bede Flertallet at betænke sig vel, inden det kaster Brag på dette Forslag, og jeg har saa meget større Haab om, at det, naar det ikke kan få sit eget gennemført, godvillig vil tiltræde Mindretallets Forslag, som jo en stor Del af Flertallet har tiltraadt det subdiciært. Der er ingen Tvivl for mig om, at det er det meste, man kan få. Som Sagen foreligger, efter at Loven af 1888 er vedtagen, er dette det meste, Fiskerne kunne opnå, hvis man ikke vil gå til Ekspropriation af Aalegaardsretten, og det tror jeg vilde blive en ret stor og kostbar Affære. Jeg har ogsaa været i nogen Tvivl om, hvorvidt det er forsvareligt at gå med til en enkelt Sætning i Mindretallets Forslag, nemlig i 2det Stykke, hvor det siges, at „Ret til Fiskeri med Aalegaard tilkommer udelukkende Ejerne af Kysten, enhver ud for sin Grund indtil 100 Favne fra Land, dog i intet Tilfælde længere end til en Dybde af 3 Favne Vand eller den halve Vej til den modsaaende Kyst“. Det vil let ses, at det er en positiv Begrænsning af Aalegaardsejernes nuværende Ret, og at det er noget ganske andet end at indføre en Autoritet, der kan fastslå, hvor det Punkt i hvert enkelt Tilfælde falder, hvor andres Fiskeri ikke skader Aalegaardsejeren, noget ganske andet end at fastslå en

bestemt Grænse. Men naar jeg desuagtet — og læ af Hensyn til, at jeg gerne vilde gøre mit til, at man, selv om man ikke kunde komme til fuld Enighed, dog kunde komme til en saadan Forstaaelse, at der blev Sandsynlighed for at få et Udbytte af Udvalgets Arbejde — naar jeg desuagtet har sluttet mig til mine Meningsfæller på dette Punkt, er det nærmest begrundet i, at Regeringen i sin Tid har foreslaaet en ganske lignende Bestemmelse, som det vil ses af Rigsdagsstidende for 1867—68, Tillæg A, Sp. 1957. Der staar nemlig i et Lovforslag om Afgangen til at drive Fiskeri og om sammes Udøvelse, som Regeringen den Gang forelagde: „På den Del af de nævnte Både“ — det vil sige de danske Farvande af alle Arter, Have, Bugter, Fjorde og Sund — „der ligger inden for en Afstand af 100 Favne fra det Sted på Kysten, hvor med sædvanlig Vandstand Vandet ophører og Havet begynder, skal Retten til at sætte og bruge Bundgarn, Aaleruser eller lignende for Fiskeriets Skyld anbragte faste Indretninger, være forbeholdt de tilstødende Grundejere, hver saa langt hans Ejendom strækker sig —“. Det har altsaa den Gang været Regeringens Mening, at man uden at gribe ind i den private Ejendomsret kunde fastslå en Grænse 100 Favne lodret på Kystlinien udad. Jeg tør naturligvis ikke sige, at den nuværende Regering har det samme Syn på den Sag, men jeg har ment, at der i det Forslag, som den Gang blev forelagt af Regeringen, laa et tilstrækkeligt Motiv for Udvalgets Mindretal til at optage Bestemmelsen og fastholde den, indtil man ser, hvorvidt Regeringen og maaske det høje Ting ovenover vil slutte sig til Forslaget. Men hvad enten man kan fastholde denne bestemte Grænse, eller man nødes til at afvige deraf, stønner jeg ikke rettere, end at det, Endringsforslaget Nr. 17 byder de almindelige Fiskere i Retning af Klarhed over, hvad de have Ret til at gøre med Hensyn til Aalefiskeriet og hvad ikke, er saa betydeligt, at det bør man ikke forholde dem; thi det er noget af det, der ikke mindst har generet Aalefiskerne, at de altid have manglet Klarhed over og manglet en Mulighed for at få afgjort på anden Maade end ved Domstolene, hvor det Punkt ligger, som de skulle vogte for, hvis de ville undgå at blive tiltalte for at skade Aalegaardsejeren. Det, at der tilvejebringes en Institution, som kan klare dette Spørgsmaal, afgiver en saa stor Sikkerhed for Fiskerne, at jeg er overbevist om, at de ville sætte overmaade megen Pris derpå. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, der blev omtalt af